

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 330/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obe [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou hbr advokáti s. r. o., Obchodná 58, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Martin Holič, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 73/2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľky“, v citáciách aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 73/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľky v úvodnej časti sťažnosti opísali priebeh prvostupňového konania vedeného Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn: 25 C 304/2009, ktorý ich žalobu rozsudkom z 26. októbra 2011 v celom rozsahu zamietol.

Proti predmetnému rozsudku Okresného súdu Bratislava IV podali sťažovateľky odvolanie, pričom konanie o odvolaní bolo vedené krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 73/2012.

K priebehu napadnutého konania sťažovateľky okrem iného v sťažnosti uviedli:

«Napriek tomu, že neexistovali žiadne prekážky postupu súdu, v čase od podania odvolania sťažovateľov dňa 16.11.2011 až do verejného vyhlásenia rozsudku dňa 27.05.2014., neboli vykonané žiadne úkony zo strany súdu 30 mesiacov, ktoré by viedli k rozhodnutiu o odvolaní.

Vzhľadom na nečinnosť súdu sťažovatelia podali dňa 19.12.2013 žiadosť o urýchlené prejednanie veci, ktorá poukazovala na postup súdu vo veci porušovania práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, keďže ku dňu podania žiadosti to už bolo viac

ako 24 mesiacov odo dňa, kedy bolo konanie postúpené odvolaciemu súdu (dňa 15.02.2012), počas ktorých sa nevykonala žiaden ďalší krok smerujúci k preskúmaniu veci, či k odstráneniu nežiaduceho stavu. Na žiadosť sťažovateľov súd nijakým spôsobom nereagoval.

Dňa 25.01.2014 podali sťažovatelia sťažnosť podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky proti porušovaniu základného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktorá bola Ústavnému súdu Slovenskej republiky doručená dňa 27.02.2014. Uznesením Ústavného súdu zo dňa 18.03.2014 bola sťažnosť odmietnutá pre neprípustnosť. V odôvodnení sa uvádza:

„Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré má k dispozícii podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov...“

„Špecifickosť sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k podaniu môže dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.“

„Ústavný súd zistil, že sťažovateľky dosiaľ nepodali predsedovi krajského súdu kvalifikovanú sťažnosť na prietahy v predmetnom konaní pred podaním sťažnosti ústavnému súdu...“

Vzhľadom na závery uznesenia Ústavného súdu SR podali dňa 07.05.2014 sťažovateľky sťažnosť na postup súdu v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov predsedovi Krajského súdu v Bratislave. V odpovedi zo dňa 19.05.2014 Krajský súd v Bratislave uvádza: „Vašu sťažnosť som prešetrila v intenciách citovaných zákonných ustanovení z hľadísk nevyhnutných pre jej náležité vybavenie a dospela som k záveru, že Vaša sťažnosť je dôvodná.“

„Šetrením v predmetnej právnej veci som zistila, že vec napadla na Krajský súd v Bratislave dňa 15.02.2012 do senátu 5 Co a bola jej pridelená sp. zn. 5 Co 73/2012. Z vyjadrenia referujúcej sudkyne [REDAKOVANÉ] vyplýva, že vo veci nebolo doteraz rozhodnuté vzhľadom na stav v súdnom oddelení 5 Co, 5 CoPr, 5 CoD a 5 NcC (418 nevybavených vecí k 30.04.2014), ako aj prednostné vybavovanie starších vecí, ktoré sa vybavujú priebežne podľa poradia, v akom napadli.“ Na záver uviedla, že vo veci bude rozhodnuté verejným vyhlásením rozsudku dňa 27.05.2014.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.05.2014, sp. zn. 5Co/73/2012 bol doručený právnomu zástupcovi sťažovateľiek dňa 08.08.2014, do dnešného dňa však nenadobudol právoplatnosť alebo o tejto skutočnosti sťažovateľky nemajú vedomosť, nakoľko pri opakovanom telefonickom dopytovaní sťažovateľkám oznámili, že uvedené rozhodnutie ešte nenadobudlo právoplatnosť...

Vzhľadom na uvedené sťažovateľky od podania odvolania zo dňa 16.11.2011 až doteraz, nakoľko rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, teda 34 mesiacov, žijú v právnej neistote.“»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd postupom v napadnutom konaní porušil ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby im priznal finančné zadosťučinenie každej v sume 3 500 €, ako aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Zo zistenia ústavného súdu a samotnej sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 5 Co 73/2012 bolo skončené rozsudkom z 27. mája 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. augusta 2014.

Keďže sťažovateľky namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní sťažnosťou doručenou ústavnému súdu až 7. októbra 2014, t. j. v čase, keď napadnuté konanie už bolo právoplatne skončené, a preto k namietanému porušovaniu označeného základného práva už nemohlo dochádzať a právna neistota sťažovateľiek už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015